

Şair Kim Midir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Mart 2021

Hangi düş'ün yalnızlığında uçar mavi turna ve hangi aşktır kanat açtığı acıların?

Sözcükleri küreyen mevsimde saklıdır girizgâh en çok da göğe dokunan gözlerinde yalnızlığın dile gelir dualar bir bir ve mevsimin tıknafesine sarınır aşk en çok da kozasından firar etmeye yakın, kelebek kanatları doğar günün eşliğinde adeta bir batında doğar ölüm ve geceyi de sonlandırmak adına Tanrı'nın izniyle baş koyar doğa yeni güzelliklere.

Güzel olan güzellikte saklıdır elbet her gözün ayrı gördüğü bazense ummanlara delalet o s/onsuzluk hissi ne de olsa özlem ve aşktır yürekte saklı gizemli mevsimin muhatabı.

Nazenin bir sevdadır aşkın rüzgârına kapılan.

Renkli bir yoldur belki de kimsesizliğine insanın sahip çıkan hicreti yürekten firar etti edecek o yanık ucunda mavi mektubun belki de renk körüdür gün ışığı ve beyazın niyazı ile doludur ebemkuşağı.

Mevsimse şairin sırtlandığı.

Şiir ise yalnızlığın tek gıdası.

Nüvesi ölümdür belki de terk edilen her yürek isyan eder de eder nihayetinde ettiği tövbedir onu huzura sevk eden.

Cenneti aladır kimi yürek.

Kimi ise karanlık ve cehennem çukurunda cebelleşir elbet o sefil nefsiyle.

Can çıkar da huy çıkmaz işte belki de huysuzluğun mürididir o bitimsiz fırtına en çok da sağanağın endamına yenik düşer yerküre.

Nazarında hayatın saklıdır gizem.

Efkârın nazında sonlanmak bilmez sonsuzluğa özlem.

Miadı dolan hangi duyguysa şiirin son dizesine serilir şair aslında akışkan ruhun güftesidir şiir.

Hicvi yokluğun ve varlık nasıl da tasalıdır belki de temas ettiği umut kadar umurunda değildir hani kâinatın gel gör ki kainat içinde saklıdır şairin hem şair dediğin kim ki?

Hayatın kendisidir şiir olan ve her gün şairin ilk dizesine saklanır gece oldu mu dizginleyemez kendini ve şerh düşer ömre aslında hayattır onu g/izleyen ve gözünü sakındığı duyguları birer birer serer zemine.

Müptelası aşkın.

Renklerin de müdavimi öyle ya...

Renkten renge girer şair gerçi beyaza tutkuludur en çok ama ne zamanki boş ve beyaz bir sayfa görse içi gider ve düşer yolu şiire.

Tek tek nükseder heyecanı ve boyutunu serer boyutsuzluğun minvalinde aslında yüreğe hükmeden ilhamdır elbet Rabbinin ona sunduğu ayrıcalık ne de olsa şair duyguları ile raks eder boşlukta ve hoşluk yüklenir yazdığı her dize aslında içindeki kaosun mealidir.

Sevdi mi çok sever şair:

En çok da imkânsızlığı bu yüzden hep âşıktır aslında kendinden bihaber yoksa bu kadar aşkı nasıl saklar kollar ve kodlar içinde?

Müphem bir renktir kimi zaman tayin edemediği duyguları terfi ettirir kalemi.

Âşıkken çöker dizleri.

Dizelerinde yaşarken bazen ölümü düşler.

Ah, şair en çok da düşlerinde yaşar hayatın kabristanı iken sessizlik şair tünar sessizliğe ve karanlığa ve her sessizlikten ve karanlıktan sayısız şiir doğar.

Oysaki şair çoktan ölmüştür gözlerinde insanın bu yüzden reddeder yeniden doğmaya âşıktır aslında âşık olan evrendir en çok Rabbine düşkün bir fani ve şair olmaktan öte hiçliğin mezarını kazar ve kürek kürek imge yığar en derine sonra tüm dünyası tek kelime ile infilak eder.

Tek kelimedenden doğar şiir.

Şiirden doğar umut.

Umuttur sığındığı nihayetinde iki yakası bir araya gelecektir şairin elbet unuttuğu kadar mağdur ve mağlup kılındığı ömrü yakasından çekiştirir ve rüyalarına girer şiir aslında şehirdir de şairin diğer sevdası tıpkı sessizliğe rücu edecek bir minvalde sevdalı şehrin manzumesidir şairin yüreğindeki esinti.

Şehir kaygılıdır şiir gibi.

Şiir öznedir İstanbul'un da ta kendisi.

İstanbul'dur diğer adı şairin.

Şairdir elbet şehrin iki yakasında da saklı olan.

Bir kanaviçe gibi işlediği şairin bazense köstebek gibi deştiği toprağın kokusuna âşıktır elbet şairdir vatan toprağına sevdalı ne de olsa ruhu da vücudu da vatanına hizmet eder şairin.

Yasın da hası saklıdır şairde.

Yaşı dinmez.

Yaşı yoktur hem şairin.

Yasa bildiği ise içindeki gaipten gelen coşku dününden beri asla sonlanmak bilmeyen ve anda dahi duramaz en çok da yere göğe sığamaz şair.

Şair hayatın kendisidir.

Ölüm belki de şaire has.

Ölümsüzlüğü giyinmek ister şair ve şiarıdır s/onsuzluk.

Elbet kalemi sancağıdır yüreği ise sıkı sıkı sarılmışken esasına duyguların.

Asi/l bir rüzgârdır şair.

Zamana ve mekâna bağımsız ama yazmaktır onu bağımlı kılan ve yanında bir bardak çayı ve uykusuz gecelerin de mimarıdır ilham.

Şair en çok kendine ihanet eder.

En çok kendine düşmandır.

Aynı zamanda içindeki aydınlığa sevdalı.

Bitmez derdi şairin ama umudu da hız kesmez...

Sökün eden bir kelime ve bir nida ve işte s/onsuzluğun çengeline takılıdır şairin yürek sesi: onsuz dediği ise kalemsiz geçmez iken ömrü hele ki şair ansızın kalemini keşfedip de s/onsuz bir aşka düşmüşse ne de olsa koca ömrü heba etmiştir kalemsiz-onsuz-geçen yılların da öcünü alır daha çok sevip daha çok bağılı iken hayata ve coşkusu ve duyguları ve ruhudur şairi ayakta kılan bir de umudu kararan gözlerinde

gecenin aydınlığa çıkmasını da bilir hani elbet Rabbi, ol, dedi mi...